

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון א' תרעז

ערב ש"ק פ' עקב, י"ז מנ"א ה'תשפ"ו

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', 'חיילי בית דוד' - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ע"ו שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וקכ"ד שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"ר

לעילוי נשמת

החייל ב"צבאות השם" שכנא ע"ה

בן ר' שלמה אלי' שיחי'

נפטר בדמי ימיו, כ"א מנ"א ה'תשנ"ט

ת. נ. צ. ב. ה.

ולזכות אחיו ואחיותיו שיחיו

ולזכות הוריו

הרה"ת ר' שלמה אלי' וזוגתו מרת שרה שיחיו

מארקאוויטש

לאריכות ימים ושנים טובות עד ביאת גואל צדק
ומתוך בריאות הנכונה, ולשנת ברכה והצלחה בגו"ר

*

נדפס ע"י ידידיהם

הרה"ת ר' יוסף יצחק הלוי וזוגתו מרת גיטל רחל שיחיו
שגלוב

נדפס לעילוי נשמת

ר' אפרים יונה ב"ר אורי אהרן יואל ז"ל זיסק

ולע"נ מרת ח' רחל בת ר' פנחס זליג ז"ל

ולע"נ ר' מאיר ב"ר צבי ע"ה ולע"נ ר' פנחס זליג ב"ר יצחק ע"ה

ו"הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו – לשפע ברכות עד בלי די

ב"ה

דבר מלכות

בכחו של יהודי לעורר כביכול את הקב"ה שיביא את הגאולה / משיחת ע"פ עקב התנוע"א

זמן הגאולה

חב"דניק צריך לדעת לענות / פרשת השבוע והזמן הנוכחי באור הגאולה

ניצוצות של משיח

להתחיל לפעול מיד בחינוך / קטעים קצרים ופתגמים בענייני גאולה ומשיח

וילחום מלחמת ה' - וינצח

הסיבה הכואבת לכל הטעויות / שיחות בענייני שלימות העם והארץ

כתב יד קודש

מי קודם ללמוד תורה - האב או הבן? / צילומים מהגהת הרבי על שיחת כ"ף מנחם אב העי"ת

[illegible]

מי קודם ללמוד תורה - האב או הבן?

לקראת יום כ"ף מנחם-אב הננו מביאים צילום נדיר (מוקטן) מקטע שהוסיף כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א בכת"ק מעבר לדף של ההנחה – מהדרן שאמר על מסכת קידושין בהתוועדות כ' מנ"א ה'שי"ת (ההדרן נדפס בלקוטי שיחות חט"ז ע' 533 ואילך, הקטע שלפנינו בע' 536)

להלן פענוח הצילום שלפנינו:

מעל"ד [=מעבר לדף]

ולכאורה יש להקשות ע"ז, דהנה איתא בפ"ק (כט, ב) הוא ללמוד ובנו ממולח ללמוד בנו קודם. משא"כ הוא ללמוד וזר ממולח ללמוד - הוא קודם. והטעם לחילוק זה (הל' ת"ת לאדה"ז פ"א ה"ז) כי כשבנו לומד תורה בהשתדלותו ה"ז כאילו גם הוא בעצמו לומד - משא"כ בזר, ועפ"ז הרי כשמניח כל האומניות ומלמד את בנו רק תורה, הרי גם האב לומד, והלימוד הוא, ע"מ שיעשו אח"כ את זו התורה שלומד קרדום לחפור וא"כ הוא אופן האסור כי מאי נפ"מ בהבזיון, מי המבזה אותה ע"י שעושה אותה אח"כ קרדום. ובתחלת לימודו של האב יודע האב שיעשנה קרדום.

אבל - אינו, כי זיל בתר טעמי: דמתי יש לבזיון - כאשר מתפרנסים מהתורה וממילא אין לנו לדון אלא ע"ד הבן שהוא המתפרנס. הוא הרי למד לשמה וק"ל.

וע"פ כ"ז יבוארו כל הקושיות הנ"ל. דהנה כנ"ל משנה מדברת בענינים כללים וברייתא גם בפרטים. וגם בנדו"ד - המשנה מבארת הדרך ללימוד התורה ששייך להכלל, היינו הדרך להתפרנס מהתורה גופא באופן של היתר. ובברייתא מבאר גם הדרך ששייך רק ליחידי סגולה כרשב"י, והוא הדרך של מלאכתם נעשית ע"י אחרים.

בכחו של יהודי לעורר כביכול את הקב"ה שיביא כבר את הגאולה

יש בכוחו של יהודי לעורר עצמו ולעורר יהודים אחרים, ובעיקר לעורר כביכול את הקב"ה - ש"בואו ונחשוב חשבוננו של עולם": לפי כל החשבונות ה' צריך הקב"ה כבר מזמן להביא את הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו ● מקבל יהודי (במקום ובזמן זה) את הכחות הגדולים ביותר וגם את הזכות ואחריות הגדולה ביותר לבקש ולצעוק להקב"ה: "עד מתי?"! ● עכשיו נתוסף חידוש, שבימים האחרונים הודפס ספר התניא בכתב "ברייל" - שעו"ז נפעל חידוש בהפצת המעיינות, שזה הגיע גם לסוג חדש ד"חוצה" (עבור "סגי-נהור")! ● אחרי שכבר פעלו גם ענין זה בהפצת המעיינות חוצה) דבר ברור, שתיכף ומיד ממש צריכה כבר לבוא הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו!

משיחות ש"פ עקב, כ"ג מני"א, מבה"ח אלול ה'תנש"א - מוגה, תרגום מאידית

ובענינו: "עקב" יש בו גם הפירוש³, שקאי על "עקב" בזמן - דרא דעקבתא דמשיחא, ובפרט עקבתא דעקבתא דמשיחא - הזמן בו אנו נמצאים עכשיו.

וע"ד שני פירושים הנ"ל ב"עקב" ישנם גם שני פירושים ב"עקב" בפירושו עקבתא דמשיחא⁴: (א) מלשון עקביים⁵, הדרגא

א. [.] כמדובר כמ"פ ובפרט לאחרונה, שכיון ש"אחכה לו בכל יום שיבוא"¹, וע"פ כל הסימנים הרי "הנה זה (משיח) בא"², לכן עסוקים כל הזמן במחשבה ודיבור אודות הגאולה, ומחפשים לקשר את כל הענינים דזמן זה עם הגאולה, והעבודה דבנ"י היא **למהר את הגאולה.**

(3) אוה"ת ריש פרשתנו.

(4) בהבא להלן, ראה גם "קובץ י"א ניסן שנת הפ"ט" אות סב.

(5) ראה תניא פ"ב.

(1) נוסח "אני מאמין" הנדפס בסיפורים וכו'. וראה לקו"ש חכ"ג ע' 394.

(2) שה"ש ב, ח ובשהש"ר עה"פ.

הסיבה הכואבת לכל הטעויות

הסיבה לטעות במלחמת ששת הימים, במלחמת יוה"כ^פ, בחוזה "קעמפ דייוויד" וגם בלבנון – היא: כמה יהודים שנופלים ברוחם כלפי הגויים ומה שסביבם, וחסר אצלם ה"גאון יעקב" – הם אלו שמחליטים כיצד ינהגו בארץ ישראל, וכך הם פועלים גם על אלו שלמעלה מהם.

מדוע מדברים על כך בחנוכה? כי אותו הדבר אירע בחנוכה, ומזה אנו למדים גם על המצב הנוכחי:

גם אז כל הצרות החלו מכך שהיו מתיוונים (בתוך בנ"י), זאת-אומרת, היו אלה יהודים שאמנם הניחו תפילין וכיו"ב, אבל הי' חסר אצלם בה"גאון יעקב", היו להם רגשי נחיתות כלפי הגויים ורצו לחקות את מעשיהם כו', והלכו לפי שיטה של "יהודי באהליך ואדם בצאתך", וזה גרם לכל הצרות שיצאו מזה.

וכך גם עתה: אלו שמחליטים כיצד תהי' ההנהגה בארץ ישראל הם בעלי רגשי נחיתות כלפי הגויים וכל מה שקשור לגוי, ואצלם חסר ה"גאון יעקב".

יתכן אמנם שהם "תינוקות שנשבו" – כך הם נתחנכו, ואין הם יודעים שיש טוב מזה; אבל הטענה היא – מדוע מינו אותם לשרים והושיבום "על הראש"?

למה צועקים על-כך כעת – הרי יודעים שהצעקות לא יפעלו כלום?

התשובה היא: צועקים כי זה כואב, ללא שום חשבונות שכליים כיצד תועיל הצעקה!

כאשר מקבלים חתך באצבע הפרטית שלו – צועקים! לא חושבים האם הצעקה תועיל או לא, אלא מכיון שהאצבע שלו כואבת – הוא צועק!

כאשר ישאלוהו: האם הנך יודע שצעקתך לא תועיל מאומה? הוא יאמר: כן. הוא יודע שכאשר עושים חתך באצבע צריכים לעשות את העניינים הידועים (לרפואתה), ואם החתך הוא גדול – יש לילך לרופא ואי אפשר לתפור אותו לבד. אם-כן נשאלת השאלה: מדוע אתה צועק?

– כי זה כואב לי!

(תרגום חפשי משיחת ש"פ מקץ, שבת חנוכה, מברכים-החודש טבת ה'תשד"מ – בלתי מוגה)

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ח ר' משה נחום בהרה"ח ר' מרדכי מענדל ע"ה קדנר

נפטר כ"ב ניסן – אחרון של פסח, ה'תשע"א

יחי' שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

השלישי, שהוא ג"כ בית המקדש המשולש (ע"ד חוט המשולש⁹), שכולל הן את בית ראשון (שהי' בבחי' מלמעלה למטה¹⁰) והן בית שני (בבחי' מלמעלה למטה¹¹), ובית נצחי¹¹, בגאולה הנצחית שאין אחרי' גלות¹², כשיהי' שלימות הגילוי דעצמותו ית' בתחתונים¹³, ושלימות החיבור ד"אני לדודי ודודי לי", "כל מקום שנאמר לי אינו זו לעולם".

ב. ומזה ישנו גם לימוד בנוגע להחשבון צדק דחודש אלול – שצריך להיות במיוחד בנוגע להמצב ד"עקב", עקבתא דמשיחא:

יש בכוחו של יהודי לעורר עצמו ולעורר יהודים אחרים, ובעיקר לעורר כביכול את הקב"ה – ש"בואו ונחשוב חשבוננו של עולם": לפי כל החשבונות (שהקב"ה הראה בתורתו ובהניסים שהוא עושה בעולם) הי' צריך הקב"ה כבר מזמן להביא את הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו (כנ"ל), ובפרט בשנה זו, שלפי כל החשבונות והסימנים היא ה"שנה שמלך המשיח נתגלה בו"¹⁴ (כמדובר כמ"פ בחדשים האחרונים),

ובפרט בבואנו מ"שלושת השבועות", שבנ"י עסקו בלימוד הלכות בית המקדש (בית הבחירה), שע"ז אומר הקב"ה¹⁵ "אני מעלה עליהם כאילו הם עוסקים בבנין הבית", ובפרט שהבית כבר עומד ובנוי למעלה, וצריך רק לרדת למטה¹⁶,

הנמוכה ביותר. כשם שעקב הרגל הוא החלק הכי תחתון בגוף האדם, עד"ז דרא דעקבתא דמשיחא הוא הדור הכי תחתון במשך כל הדורות, שבו שורר בעולם חושך כפול ומכופל. וכמבואר בחז"ל⁶ הסימנים הבלתי רצויים על החושך דעקבתא דמשיחא (כ"בעקבות משיחא חוצפא יסגא" וכיו"ב). (ב) מלשון סוף ואחרית, שזה קאי על סוף ואחרית הגלות והימים, תיכף ומיד, ממש לפני ביאת המשיח⁷, כי כבר "כלו כל הקיצין" ועומדים מוכנים לגאולה.

ובפרט בדורנו זה ובזמננו זה, כמדובר כמ"פ, שכ"ק מו"ח אדמו"ר העיד והודיע, שכבר סיימו את כל העניינים, וסיימו גם "לצחצח את הכפתורים", והדבר היחידי שנשאר הוא – התנועה אחת של הקב"ה שיוציא את בני ישראל מהגלות ולהביאם אל ארץ הקודש... ולכן מבקשים וצועקים יהודים עוה"פ ועוה"פ – ועכשיו עוד יותר בתוקף מפעם – "עד מתי"?!

והחיבור של שני הפירושים הוא, שדוקא מצד זה שעקבתא דמשיחא הוא התחתון ביותר בבחינת עקביים (וצריך לעלות מזה מלמטה למעלה), מתגלית השלימות של ביאת המשיח בגאולה האמיתית והשלימה (מלמעלה למטה).

ועד שנעשה החיבור של שני העניינים יחד (שבתחתון ביותר של הגלות נהיית הגאולה – "גולה" בתוס' אל"ף⁸) – בבית המקדש

(6) בסוף מס' סוטה. ועוד.

(7) ובפרט לפי הפירוש ש"עקבתא דמשיחא" קאי על העקב של משיח, ובלשון חז"ל: "צפה לרגליו של משיח" (יל"ש עמוס בסופו (רמז תקמט)), שהנה משיח בא וכבר שומעים פעמיו של משיח (כפתגם כ"ק מו"ח אדמו"ר).

(8) ראה ויק"ר ספ"ב. ועוד. לקו"ת בהעלותך לה, ג. ובכ"מ. וראה שיחת ש"פ אחו"ק וש"פ אמור שנה זו (התועדויות תנש"א ח"ג ע' 177 ואילך; ע' 217 ואילך). וש"נ.

(9) קהלת ד, יב.

(10) ראה בארוכה לקו"ש ח"ט ע' 62 ואילך.

(11) זהר ח"א כח, א. ח"ג רכא, א. תקו"ז ת"ח.

(12) ראה מכילתא בשלח טו, א. תוד"ה ה"ג ונאמר – פסחים קטז, ב. ועוד.

(13) ראה תניא פל"ו (מו, א).

(14) יל"ש ישעי' רמז תצט.

(15) תנחומא צו יד. וראה בארוכה לקו"ש ח"ח ע' 412 ואילך.

(16) פרש"י ותוס' סוכה מא, סע"א. ועוד.

להתחיל לפעול מיד בחינוך

[.] ועוד וגם זה עיקר: הנה הנה מגיע משיח צדקנו, והוא ישאל היכן הם הגידולים שגידלתם! ולא יסתמך על תשובה בלבד, אלא הוא יהי' ה"מראה באצבעו ואומר זה" – הנה הילד או הילדה שהכינו אותם לומר "זה אלי ואנוהו", בדוגמת מה שהי' ב"ימי צאתך מארץ מצרים" ש"הם הכירוהו תחלה".

וכאשר יתחילו לפעול בזה מיד אזי בוודאי שיצליחו, ויהי' שכל הנ"ל יהיה בהצלחה רבה ומופלגה.

(תרגום חפשי משיחת ש"פ עקב, מבה"ח אלול, ה'תשל"ח - בלתי מוגה)

לשאל אצל משיח מה לעשות כשהלילה מתקצר...

ככל שהלילה הולך ומתארך – צריך להוסיף עוד יותר בלימוד התורה בלילה. וכשיגיע הזמן שהלילה מתחיל להתקצר – הנה, עד אז יבוא כבר משיח צדקנו, ואז, ישאלו אצלו מה לעשות...

(משיחת ש"פ עקב, מבה"ח אלול ה'תשמ"ח - בלתי מוגה)

גם כשרואים בעולם מסביב "חמור" – אין מה להתפעל

אע"פ שכשמסתכלים מסביב, רואים בעולם "חמור" – עד ל"עם הדומה לחמור" כו' – לא צריכים להתפעל מזה, "לא יתבייש מפני בני אדם המלעיגים", ואין זה דבר הזקוק לחידוש מקבלה ומחסידות, אלא זה כתוב בפשטות בתחלת השו"ע, שצריך להיות "לא יתבייש מפני בני אדם המלעיגים"; לא צריך אמנם להתנהג בעזות – אבל צריך להיות "עז כנמר" וכו'.

ואדרבה – מה"חמור" ומה"עם הדומה לחמור" בעולם – צריך לעשות שהם יסייעו לעבודה, עד שכולם יחד הולכים אל ה"בהר ה' יראה" ונבנה ביהמ"ק השלישי בגאולה האמיתית והשלמה, למטה מעשרה טפחים בפשטות ובמהרה בימינו ממש, גם בפשטות.

(תרגום חפשי משיחת ש"פ עקב ה'תשמ"א - בלתי מוגה)

כאשר שרים אודות "משיח נאו" בודאי ש"ויענני" – "מיד הן נגאלין"

כאשר בנ"י נמצאים בחשכת הגלות (שזוהי ה"צרה" הגדולה ביותר), יודעים הם שזהו לרגע קטן בלבד, והדבר תלוי רק בקריאה להקב"ה, וכאשר "קראתי" – עי"ז ששרים אודות "משיח נאו", ואומרים "כי לישועתך קוינו כל היום", הרי בודאי ש"ויענני", וכפס"ד הרמב"ם: "מיד הן נגאלין".

(משיחת כ"ף מנ"א ה'תשמ"ב - לילדי "צבאות ה'" - בלתי מוגה)

ונמצאים כבר לאחר חמשה עשר באב, ש"מכאן ואילך מאן דמוסיף יוסיף", "מחמשה עשר באב ואילך דמוסיף לילות על הימים לעסוק בתורה יוסיף חיים על חייו"¹⁷,

ונמצאים כבר (קרוב לסיום) שתי שבתות אחרי ט"ו באב, שע"י שמירת שתי שבתות כהלכתן מבטיחה התורה ש"מיד נגאלים"¹⁸,

ונוסף לזה הרי זו שבת מברכים חודש אלול, החודש שבו הקב"ה נמצא כ"מלך בשדה", "ואז¹⁹ רשאין (ויכולים²⁰) כל מי שרוצה להקביל פניו, והוא מקבל את כולם בסבר פנים יפות ומראה פנים שוחקות לכולם",

ונוסף לזה – נמצאים אנו בבית הכנסת ובית המדרש ובית מעשים טובים, וביחד עם ציבור מישראל, ומכו"כ ציבורים (עשירות) מישראל –

מקבל יהודי (במקום ובזמן זה) את הכחות הגדולים ביותר וגם את הזכות ואחריות הגדולה ביותר לבקש ולצעוק להקב"ה: "עד מתי?!"...

*

ג. כיון שכבר סיימנו את כל הענינים ד"מעשינו ועבודתינו"²¹, ובמילא צועקים ותובעים "עד מתי" (כמדובר לעיל) - נשאלת מיד השאלה המרעיש: כיון שכבר סיימנו את כל הענינים – כיצד יתכן, אם-כן, שמשח צדקנו עדיין לא בא?!...

ד. ואולי יש לומר:

(17) תענית בסופה ובפרש"י.

(18) שבת קיח, ב.

(19) לקו"ת ד"ה אני לדודי (פ' ראה לב, סע"א ואילך).

(20) הוספת- (ביאור) כ"ק מו"ח אדמו"ר בסד"ה לך אמר לבי ה'ש"ת (סה"מ ה'ש"ת ע' 107. ה'ש"ת ע' 285).

(21) ראה תניא רפ"ז.

ידועה אגרת הבעש"ט²² בה הוא מוסר את מענה מלך המשיח על השאלה (דהבעש"ט) "אימתי אתי מר" – "לכשיפוצו מעינותיך חוצה". זאת אומרת שביאת המשיח תלוי בהפצת המעיינות חוצה, שמעיינות תורת החסידות יופצו ויגיעו עד ב"חוצה" – בפרטים הכי חיצונים והכי רחוקים ביותר דהבריאה.

כיון שלאחרי ריבוי הפעולות דרבותינו נשיאינו עד עתה בהפצת המעיינות חוצה, ובריבוי הכי גדול, עד בכל חוגי ישראל (כדלקמן) משיח עדיין לא בא – מסתבר אולי לומר, שישנו עוד סוג יהודים שאליהם הפצת המעיינות עדיין לא הגיעה, כדלקמן.

לא צריכים להאריך עד כמה רבותינו נשיאינו במשך הדורות פעלו בהפצת המעיינות חוצה – כיון שכל אחד יכול לראות זאת,

החל מגילוי תורת החסידות ע"י הבעש"ט, ואח"כ – ההוספה שנתוספה בזה מדור לדור ע"י רבותינו נשיאינו, עד לדורנו זה, שבו העבודה דהפצת המעיינות חוצה התרחבה – ע"י כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו (ובפרט אחרי בואו לחצי כדור התחתון) – באופן נעלה יותר לגבי כפי שהי' לפני:

נוסף על כל הביאורים והסברים וכו' בפנימיות התורה שנתוספו בדורנו זה (מיוסד על הכללים דפנימיות התורה שניתנו לפני זה²³), נעשתה הפצת המעיינות חוצה²⁴ באופן

(22) נדפס בכש"ט בתחילתו. ובכ"מ.

(23) ע"ד שהוא בכללות התורה - כמארז"ל "כל מה שתלמיד ותיק עתיד לחדש הכל ניתן למשה מסיני" (ראה מגילה יט, ב. ירושלמי פאה פ"ב ה"ד. שמו"ר רפמ"ז. ועוד). ומבואר במק"א, שבמ"ת ניתנו למשה כללי התורה, וה"תלמיד ותיק מגלה פרטי הדבר, המיוסדים וכלולים (בהעלם) בהתורה שניתנה למשה מסיני" (ראה לקו"ש ח"ט ע' 252 ואילך. וש"נ).

(24) ושני הענינים תלויים זה בזה - כי דוקא ע"י הביאורים וכו' בתורת החסידות שנתגלו בדורנו זה, ישנו הכח להפיץ המעיינות בכל מקום ובכל דרגא, עד בחוצה שאין חוצה הימנו.

שמקיף וחודר את חוגי היהדות הרחבים ביותר בכל מקום, יהודים מכל הסוגים והפצה בכל קצוי תבל, בכל חלקי וקצות העולם. כולל ובמיוחד – ע"י התרגום של ענינים בחסידות ללשונות דאומות העולם, שמאפשר את הגישה אליהם לכל אחד²⁵;

וע"י כל הנ"ל – הגיעו מעיינות תורת החסידות לכל סוג (עכ"פ) מבני ב"חוצה", עד גם "חוצה" שאין חוצה הימנה, באופן שכל יהודי – באיזה מקום ודרגה שיהי – יש לו (עכ"פ) הכח והיכולת (אפילו אם לעת-עתה עדיין אין לו שייכות גלוי' לזה) להשתייך ולהתקשר למעיינות החסידות בחיי עצמו.

כיון שלאחרי כל זה, כל ריבוי הפעולות בהפצת המעיינות חוצה עד עתה, ובריבוי הכי גדול, משיח עדיין לא בא – אולי יש מקום לומר (לכאורה), שעדיין נותר סוג ותחום מסויים ב"חוצה" שאליו ה"מעיינות" עדיין לא הגיעו עד עתה. ואולי זוהי המניעה האחרונה ל"אתי מר" (שבא כתוצאה מהפצת המעיינות חוצה).

ה. ועלתה בדעתי סברא – שישנו סוג אותיות הכתב – שבו עדיין לא הגיעו מעיינות תורת החסידות (ע"פ הידיעות שהגיעו לכאן):

עבור אנשים – ל"ע – שאין ביכולתם לראות ר"ל (בהיותם "סגי-נהור"²⁶), המציאו כתב מיוחד, שנקרא (בלשון המדינה) "בריל", שבו אותיות הכתב בולטות, באופן שגם אדם שהוא סגי-נהור ר"ל, יכול למשש ולהרגיש באצבעותיו את האותיות, ועי"ז לדעת מה כתוב שם.

ומובן מאליו, שזהו מעמד ומצב גמור ד"חוצה", ויתירה מזה – "חוצה" שאין חוצה

(25) ראה לקו"ש חל"ו ע' 43 ואילך. וש"נ.

(26) ראה ברכות נו, א. ירושלמי פאה פ"ה ה"ה. ב"ר פ"ל, ט. ויק"ד פ"ד, יג. ועוד. - נתבאר באוה"ת בראשית ה'תתרלח, ב. סה"מ תרס"ח ע' לב. המשך תער"ב ח"א ע' ערה. ח"ב ס"ע א'כד ואילך.

הימנה²⁷, כמובן מזה גופא – שלאחר כל ההשתדלויות ופעולות בהפצת המעיינות חוצה, שעל-ידם הגיעו בכל מקום (כנ"ל ס"ד), לא הגיעו (עד עתה) במקום זה.

ו. ועכשיו נתוסף חידוש, שבימים האחרונים הודפס ספר התניא ב"בריל" – שע"י נפעל חידוש בהפצת המעיינות, שזה הגיע גם לסוג חדש ד"חוצה" (עבור "סגי-נהור")!

והגם שספר תניא זה לא הגיע לע"ע לכל בני השייכים לזה – הרי עצם הענין שישנה בעולם מציאות של ספר תניא ב"בריל" – זה גופא מביא את ה"מעין" דחסידות גם בסוג זה²⁸ ד"חוצה"; ונותן אפשרות שלמעיינות החסידות תהי' גישה גם לאותם יהודים הנמצאים ר"ל במעמד ומצב זה, שבחיייהם תהי' להם שייכות לתורת החסידות.

ז. [.] הנקודה העיקרית בכל האמור לעיל – הרי היא הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו בפועל ממש. במילא – בין אם להאמור לעיל ישנה שייכות לזה, בין אם לאו – הרי עכשיו (לאחרי שכבר פעלו גם ענין זה בהפצת המעיינות חוצה) דבר ברור, שתיכף ומיד ממש צריכה כבר לבוא הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו!

ואז תהי' גם שלימות הרפואה דכל בני"י, גם דיהודים אלו – כמארז²⁹ לעתיד לבוא העורים מתרפאים שנאמר³⁰ אז תפנקנה עיני עורים". ויתירה מזה – "כשיבוא (הקב"ה) לרפאות העולם אינו מרפא תחילה אלא

(27) להעיר ממארז"ל דסומא חשוב כמו כו' (נדרים סד, ב). ולהעיר גם מנדרים כ, א.

(28) להעיר מתניא פ"ד (מג, ב): "ואף שאינו נותן אלא חומש הרי החומש מעלה עמו כל הארבע ידות לה' כו' ובקרבנות ה' כל החי עולה לה' ע"י בהמה אחת וכל הצומח ע"י עשרון סולת אחד בלול בשמן כו'".

(29) ב"ר רפצ"ה. וש"נ.

(30) ישע"י סה, לה.

ידוע מה שאומרת הגמרא בעירובין²¹ [שאמנם היא מהמסכתות שאינן נלמדות בישיבות... אך היא מסכת בש"ס] אודות "האומר שמועה זו נאה ושמועה זו אינה נאה כו'", כלומר, הוא אינו אומר ששמועה זו אינה תורה מסיני אלא שהיא "אינה נאה", דהיינו, שלא יפה לדבר עלי' – אומרת הגמרא איך הוא נקרא...

ז. אעפ"כ, כאשר באים עם טענות אלו לחב"ד'ניק – הוא מתבלבל ואין לו מה להשיב!... מה זאת-אומרת שאין לך מה להשיב, כאשר המענה מפורש בתנ"ך, בגמרא ובמדרשים וכו'?! ובפרט שהשואל עצמו יודע שזהו היפך האמת!

ואין להאריך בדבר המבהיל, ובדבר המצער עד כדי הבהלה, מדברים רק בשבחם של ישראל – שכל השאלות והספיקות הללו באות מצד ה"יצרו אנסו"²² של היהודי המכסה על רצונו הפנימי, ובכדי לבלבל אותו מביא היצר ראות מהתורה, ע"ד מה שפרעה טען (כנ"ל²³) "כי אותה אתם מבקשים"²⁴ (כלומר שטענתו של פרעה היא שכן הוא רצונם של בני ישראל, כביכול, ע"פ תורה!).

וכאמור, לא זקוקים כלל להסברות וראיות – כשיגשו לשאול אצל חולה ר"ל, מתי הוא חפץ בישועה ורפואה – ישמעו מה יענה. והרי מובן במכל-שכן בנוגע לחולי הגלות של כלל ישראל – ש"לישועתך קוינו כל היום" פירושו שהישועה תבוא היום ממש.

(תרגום חפשי משיחת ש"פ עקב ה'תשד"מ - בלתי מוגה)

(23) המדובר קודם בהתועדות – ס"ו בהנחה.

(24) בא י, יא.

(21) סד, א.

(22) רמב"ם הל' גירושין פ"ב ה"כ.

מוקדש לזכות

ורד שמחה בת שרה

להצלחה רבה בכל - בגשמיות וברוחניות

נדבת מהיטבאל יזמות

באותו היום, לא בעוד משך זמן.

וכאמור, "כלו כל הקיצין ואין הדבר תלוי אלא בתשובה", כלומר, דבר זה מונח בידם של יהודים – אם הוא יעשה תשובה אזי "מיד הן נגאלין", ואם רוצה זה יכול להיות בשעתא חדא וברגעא חדא!¹³

ולאחרי שיסוד ועיקר הראי' לזה שמקוים שמישיח יבוא ביום זה ממש ישנו, הרי הוא מגלה את הפירוש ב"אחכה לו בכל יום שיבוא" (שמצד עצמו הי' אפשר לכא' לפרשו באופן אחר), בתור סניף וסעיף הנוסף לעיקר הראי' ד"לשועתך קוינו כל היום" כו', כנ"ל¹⁴.

כל זמן שמישיח לא בא בגלוי בעוה"ז – הוא אדם חולה, ויש לו יסורים נוראים בכל רגע, ר"ל!

1. בנוסף לזה, ישנה ע"כ ראי' מהירושלמי [אע"פ שישנם הטוענים: מי מתחשב עם הירושלמי ומי לומד ירושלמי? הרי זה מיועד לבטלנים (בתורה עצמה), לאלו שאינם עוסקים ב"לאסוקי שמעתתא אליבא דהלכתא"¹⁵...]:

מובא בירושלמי¹⁶ ש"כל דור שאינו נבנה (ביהמ"ק) בימיו מעלין עליו כאילו הוא החריבו". והרוגצ'ובער¹⁷ לומד מכך להלכה שמזה מובן שחורבן ביהמ"ק הוא פעולה נמשכת, וכל זמן שלא בונים את בית המקדש – הרי זה "כאילו הוא החריבו"¹⁸!

ואם-כן, כיצד מרהיבים לומר ש"אחכה לו בכל יום – שיבוא" הכוונה היא לא היום אלא בעוד חודש או שנה, ועאכו"כ יותר, כאשר כל רגע שמישיח לא בא וביהמ"ק לא נבנה בחזרה הרי זה "כאילו הוא החריבו"!!

וממשיכים לטעון – "אחכה לו בכל יום", ובנוגע ל"שיבוא" זה 'עסק' של משיח ומסתמכים עליו שיבוא מתי שירצה!

מה זאת-אומרת?! הרי משיח רוצה את מה שכל יהודי רוצה – שהגאולה תבוא מיד! ובאם הגאולה לא באה, אומר הכתוב¹⁹: "חלינו הוא נשא ומכאבינו סבלם גו' והוא מחולל מפשעינו מדוכא מעוונותינו", וכדאיתא בגמרא²⁰ שמישיח "יטיב בין עניי סובלי חלאים", כלומר, כל זמן שמישיח לא בא בגלוי בעוה"ז – הוא אדם חולה, ויש לו יסורים נוראים בכל רגע, רחמנא ליצלן!

ואם-כן, כיצד מרהיבים לומר שמישיח וכל יהודי יכולים לחכות משך זמן עד שמישיח יבוא?! ועוד הולכים ואומרים שזה לא הסדר והדרך שלנו לצעוק ולתבוע שמישיח יבוא היום, כל זה לאחרי שזה מפורש בתורה, כנ"ל!

מה זאת-אומרת שביאת המשיח תדחה לזמן מאוחר יותר?!

(13) זח"א קכט, א ואילך. (18) ראה שיחת י"ב תמוז תשד"מ – "יחי המלך"

תקכד ע' 6 ואילך.

(14) סעיף ג'.

(15) יומא כו, א.

(16) יומא פ"א ה"א. וכ"ה במדרש תהלים קלז, י.

(17) ראה מפענח צפונות פ"ה סל"ז (ע' קמא). וש"נ.

(18) ראה מפענח צפונות פ"ה סל"ז (ע' קמא). וש"נ.

(19) סנהדרין צח, א ובפרש"י. וראה לקו"ש חכ"ב ע' 79.

(20) סה"ש תנש"א ח"ב ע' 496 וראה שם הע' 65 ואילך.

"ולא ילמדו עוד איש את רעהו כי כולם ידעו אותי למקטנם ועד גדולם".

– ויהי רצון, שתיכף ומיד עוד ברגע שקודם הגאולה – ע"י הלימוד בספר התניא הנ"ל ע"י הזקוקים לזה עתה – ירפא אותם הקב"ה מזה תומ"ל, שיהיו מיד "סגי-נהור" למעליותא כנ"ל³⁷, ויקראו וילמדו תורה, עד תכלית השלימות בלימוד התורה בגאולה האמיתית והשלימה, "תורה חדשה מאתי תצא", כנ"ל.

ועוד והוא העיקר – גאולה האמיתית והשלימה על ידי משיח צדקנו תיכף ומיד ממש.

37) להעיר שרבינו יצחק (בן הראב"ד) הי' מקובל גדול ש"נגלה אליו אלי' הנביא זכור לטוב" (שה"ג להחיד"א ערך רבינו יצחק סגי נהור. שם ערך הראב"ד השני (רבינו אברהם ב"ד). וש"נ. וראה ריקאנטי וישב לז, כז (הובא בסדה"ד ד"א תתקנ"ח; נשא ו, כד. וראה אוה"ת במדבר (כרך ג) ע' תתקנח; (כרך ה) ע' א'תרסג) - ונקרא בשם "סגי נהור". ובהחייט בפ' מערכת אלקות פ"ד (הובא בסדה"ד שם. וראה גם שה"ג שם מס' מצרף לחכמה טו, ב) אומר, שהי' סגי נהור והי' מרגיש באויר אם זה חי או מת, ושהי' גדול בתפלתו כו' חנינא בן דוסא.

העורים³¹, באופן שהם נעשים "סגי-נהור" למעליותא, יש להם ריבוי אור בפשטות (באופן שאין זה ממעט ח"ו מכח הראי' הגשמית³²), ובמילא יש להם האפשרות לקרוא וללמוד תורה גם מאותיות הכתב הרגילות – כאחד העם.

ולהעיר, שאז (בזמן הגאולה) לא יצטרכו גם לאותיות הכתב – כיון שכל בני"י ישמעו תורה מעצמות ומהות, כמ"ש "תורה חדשה מאתי תצא"³³, ע"י ה"תלמיד ותיק" האמיתי – משיח צדקנו, ש"ילמד כל העם"³⁴ ה"תורה חדשה" מעצומ"ה בתוספת ביאור והסברה וכו', ולימוד בבחינת ראי' דוקא³⁵, באופן שלא יצטרכו לאותיות הכתב, וכמובן גם ממש"כ³⁶

(31) מדרש תהלים קמו, ח.

(32) ראה דרושי חסידות שבהערה 26.

(33) ישעי' נא, ד. ויק"ד פי"ג, ג.

(34) ראה רמב"ם הל' תשובה פ"ט ה"ב. - וראה בכ"ז בארוכה "קונטרס בענין תורה חדשה מאתי תצא" (התועדויות תנש"א ח"ג ע' 278 ואילך). וש"נ.

(35) ראה לקו"ת צו יז, א. ובכ"מ.

(36) ירמ' לא, לג.

מוקדש לעילוי נשמת

ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה סטראל - נפטר ביום כ"ז אלול

ולע"נ זוגתו טשרנא גיטל בת ר' יעקב ע"ה - נפטרה ביום ה' טבת

יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

נרבת בנם - יבלחט"א - הרה"ח שמואל סטראל ומשפ' שיחיו

חב"דניק צריך לדעת לענות

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום: מערכת "יחי המלך"

א. בנוגע למה שדובר על-כך שיהודי צריך לצעוק "עד מתי" – מתי תבוא כבר הגאולה?
בא ה"יצר" ומביא ראיות ע"פ "תורה" שלא צריכים להתנהג כך, כיון שאין זו דרכנו וזה לא סדר ע"פ שולחן-ערוך.

וממשיך לטעון, שמה שאומרים "אחכה לו בכל יום שיבוא"² – הפירוש בזה הוא: "אחכה לו בכל יום – שיבוא" – מי יודע מתי?!

עד שהתבטאו³ – שיתכן מאוד שמשחי יבוא בעוד ... 1900 שנה רחמנא ליצלן!... כשם שהגלות נמשכה 1900 שנה עד עכשיו, כך יתכן – טוען הוא – שהיא תמשך עוד 1900 שנה, רחמנא ליצלן!...

לא ה' דבר כזה מעולם – שאחד ירהיב לומר בגלוי שיהודים יכולים לשבת 'תקועים' בגלות כזו עוד 1900 שנה!

ואין פוצה פה ומצפצף!...

ב. וההבהלה בזה גדולה יותר:

כאשר שואלים אצל חב"ד'ניק הלומד חסידות ועוסק בלהט ("קאכט זיך און טוט") בענינים המביאים את הגאולה: מהיכן המקור לזה שצריכים לצעוק "עד מתי" ולבקש שמשחי יבוא תיכף ומיד? – הוא מתבלבל ונבהל ("ווערט צעטומלט")!

מה אתה מתבלבל? הרי דיברו יותר ממאה ואחת פעמים על הראיות לזה שיהודי מבקש שמשחי יבוא היום – לא בעוד כמה חודשים, ועאכו"כ לא בעוד כמה שנים ר"ל, אלא שמשחי יבוא תיכף!

ובכלל הרי כתוב "אחישנה"⁴, והגמרא אומרת⁵ "כלו כל הקיצין ואין הדבר תלוי אלא בתשובה", ואם-כן, תעשה תשובה ותביא על ידי כך את הגאולה!

אתה מתעצל לעשות תשובה? – "יגעת ומצאת"⁶, תתייגע בעצמך עד שתעשה תשובה, ועי"ז "מיד הן נגאלין" (כפס"ד הרמב"ם⁷)!

ג. ובנוגע לעצם השאלה הנ"ל – שאפשר לפרש את הכוונה "אחכה לו בכל יום שיבוא": "שיבוא" בעוד משך זמן ולא ביום זה ממש – הרי אין זו שאלה כלל, ובהקדים:

בכמה מקומות מוצאים, שכאשר מביאים ראיות להסברת ענין – מביאים כמה ראיות. אך כמובן לכל לראש אומרים את יסוד ועיקר הראי', ולאחמ"כ מביאים ראי' נוספת, עוד סעיף וסניף לעצם ועיקר הראי', ובלשון הידוע – "ועוד יש לומר". או בלשון המשנה (בכ"מ

(1) שיחת ש"פ פינחס ה'תשד"מ – נדפסה ב"יחי המלך" גליון תקעה עמוד 3 ואילך.
(2) מהי"ג עיקרים. ראה לקו"ש חכ"ג ע' 394 ואילך.
(3) בחוג מסויים באה"ק.
(4) ישע"י ס, כב. סנהדרין צח, א.
(5) שם צז, ב.
(6) מגילה ו, ריש ע"ב.
(7) הל' תשובה פ"ז ה"ה.

בפרקי אבות⁸ – ש"יש נוהגין"⁹ ללומדם בתקופה זו, בשבתות הקיץ) – "ואומר".

מכך גם מובן, שלפעמים הראי' הנוספת מצד עצמה אינה חזקה כל כך, כיון שאפשר לפרשה באופן אחר (ואזי היא אינה ראי' לענינו); אבל לאחר ששמביאים את הראי' הראשונה והעיקרית, הרי היא מגלה מהו הפירוש של הראי' הנוספת, ואז מובן שגם היא משמשת כראי' לנדון המדובר.

עד"ז בענינו:

כמדובר כמ"פ¹⁰, יסוד ועיקר הראי' שצריכים להאמין, לקוות ולבקש שמשחי יבוא היום ממש היא לא מ"אחכה לו בכל יום שיבוא", זהו רק סעיף וסניף לראי', אלא עיקר ועצם הראי' היא ממקום אחר (כדלקמן); ו"אחכה לו בכל יום שיבוא" אכן אפשר לכאורה לפרש בשני אופנים: (א) "אחכה לו בכל יום שיבוא" בכל יום, (ב) "שיבוא" במשך הזמן (ר"ל). אבל לאחר שיודעים את עיקר ועצם הראי' לכך, הרי זה מגלה לנו כבר שהפירוש ב"אחכה לו בכל יום שיבוא" הוא – שיבוא ביום זה ממש.

ד. הנה, עיקר ועצם הראי' לזה היא מנוסח התפלה שכל יהודי אומר בכל יום בתפלת העמידה: "לישועתך קוינו כל היום", "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח" ובשבת ויו"ט – "ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים":

כאשר אומרים "לישועתך קוינו כל היום" בתפלת מנחה (לדוגמא), הרי לא מתכוונים לבקש שהישועה תהי' מי יודע בעוד כמה זמן, ובטח לא בעוד 1900 שנה (ר"ל)... אלא מתכוונים שהישועה תהי' ביום וברגע זה ממש – "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח", ותחזינה עינינו (לא עיניהם של אנשים מדור אחר) בשובך לציון!

היות ואם הכוונה היא שהישועה תבוא מי יודע בעוד כמה זמן – מדוע חוזרים ע"כ שוב פעם בתפלת ערבית, שהיא בכלל "רשות"¹¹?! אלא בודאי מתכוונים בתפלת מנחה שהישועה תבוא מיד, וכאשר מגיע הזמן של תפלת ערבית ומשיח התעכב ח"ו, אזי מבקשים שוב פעם "לישועתך קוינו כל היום" – שיבוא מיד.

ה. באמת לא זקוקים כאן להסברות וביאורים כלל –

כאשר ישאלו אצל חולה ר"ל, מה הוא מבקש על רפואתו וישועתו הפרטית – האם מתכוון ב"לישועתך קוינו כל היום" (וכיו"ב) שרפואתו וישועתו יגיעו בעוד 1900 שנה... – מובן ופשוט מה יענה, ללא צורך בהתבוננות, שהוא רוצה להתרפאות מחוליו תיכף ומיד!

עד"ז מובן בפשטות בנוגע לחולי של כלל ישראל – הגלות, שכאשר מבקשים "לישועתך קוינו כל היום" לא מתכוונים לישועה בעוד 1900 שנה, אלא עכשיו, תיכף ומיד!

וכפסק-דין הרמב"ם⁷ – "הבטיחה תורה שסוף ישראל לעשות תשובה בסוף גלותן ומיד הן נגאלין", ש"מיד" בהלכה בודאי פירושו לכל-הפחות באותו יום; יש מקום לשאול האם הכוונה למהלך מיל, 18 דקות או 24 דקות¹², אך בודאי הכוונה באותו יום.

וכלשון הנ"ל בתפלה: "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח", ש"מהרה" בודאי הכוונה

(8) פ"ז, משניות ב, ז, ח, ט, י, יא.
(9) נוסח ההקדמה לפרקי אבות בסידור אדה"ז.
(10) ראה "יחי המלך" תמו ע' 5. ועוד.
(11) ברכות כז, ב. רמב"ם הל' תפלה פ"א ה"ו.
(12) שו"ע אדה"ז או"ח סתנ"ט ס"י. וראה לקו"ש ח"ב ע' 618 ואילך. וש"נ.